

Arrest

nr. 83 642 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Iraakse nationaliteit, geboren te Basrah in Irak op 5 januari 1975.

1.2. Hij diende op 3 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 9 september 2011 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming.

1.3. Verzoeker diende beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest van 28 november 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming.

1.4. Op 15 december 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 9 januari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 14 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M.A.A.M. (...)

geboren te (...) op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn: Irak

de een asielaanvraag heeft ingediend op 09.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 0301,2011 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 12.09.2011 een beslissing weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV; de RVV op 28.11.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 09.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald: betrokkene 14 foto's aanbrengt waarop hij staat tijdens zijn werk; betrokkene dergelijke foto's reeds tijdens zijn vorige asielprocedure aanbracht, de RVV hierover stelde: De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto's vermogen niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. De foto's tonen slechts verzoeker in uniform, in het gezelschap van een aantal andere personen. Uit deze foto's kan echter op generlei wijze worden afgeleid wanneer en waar ze werden genomen, noch in welke hoedanigheid verzoeker er aanwezig was. Verzoekers stelling als zouden deze foto's duidelijk zijn tewerkstelling bij CRG en zijn leidinggevende functie aantonen, kan dan ook niet worden bijgetreden. laat staan dat de foto's zouden kunnen aantonen dat verzoeker daadwerkelijk problemen heeft ondervonden met zijn familieleden omwille van zijn voorgehouden tewerkstelling bij CRG. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen; betrokkene kopieën (prints) aanbrengt van een document van zijn veiligheidsleiding certificaat van tewerkstelling bedankingscertificaat (KBR) en bevestiging van tewerkstelling CRG; aan de voormelde bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het kopieën betreffen welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden; betrokkene de identiteitskaarten van zijn echtgenote en zichzelf aanbrengt; deze documenten enkel betrekking hebben op de identiteit van betrokkene, deze documenten niet van die aard zijn dat ze de conclusies van het CGVS en de RVV kunnen weerleggen; betrokkene een enveloppe aanbrengt: dit document enkel aan toont dat hij post zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie: De schending van de principes van het EU procesrecht.

2.1.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe:

“Eerste middel: Schending van artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de principes van het EU procesrecht.

Verzoeker betoogt dat onderhavig beroep geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten.

Verzoeker meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat onderhavig beroep hieraan niet voldoet. Verzoeker meent dat hij conform bovenvermelde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing. Dat dit recht beperkt wordt gezien verzoeker na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dat geenszins sprake kan zijn van een jurisdictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft.

Verzoeker zal aantonen dat de principes van artikel 6 EVRM thans direct van toepassing zijn.

Verzoeker zal verder aantonen dat ook art. 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Verzoeker zal aantonen dat het begrip “volle rechtsmacht” een bijzondere betekenis heeft en dat de betekenis varieert van materie tot materie.

Verzoeker zal tenslotte aantonen dat de waarborgen van het Europees procesrecht volledig afwezig zijn en dit ondanks het feit dat de ganse materie van asiel thans onder het Europees recht ressorteert.

1. Wat betreft de toepassing van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn verwijzen direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken.

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau, van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Dat voor een preliminaire studie verwezen wordt naar volgende weblink: <http://www.law.kuleuven.ac.be/jura/38n1/debusiere.htm>. Dat deze studie reeds liet uitschijnen wat het belang van het Handvest zou worden en thans heeft.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat ook het UNHCR deze visie is toegedaan. Dat verzoeker verwijst naar “The European asylum procedures directive in Legal context” Research Paper No. 134. p. 20 ev.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het asielrecht.

Dat art. 47 als volgt luidt:

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert. Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter

beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Dat evenwel art. 47 van het handvest geen vereiste stelt van burgerlijke of politieke rechten.

2. Begrip "volle rechtsmacht".

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben. Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

'Full jurisdiction'

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren.

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kon hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Term Woningen t. Nederland*. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak *Bryan t. Verenigd Koninkrijk* blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de Heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak *Biyon* niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede – quasirechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak *Terra Woningen t. Nederland* en op de meer recente zaak *Chevol t. Frankrijk*. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (*Conseil d'Etat*) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van

State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid onzeggd om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoeker dat de procedure bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geenszins kan omschreven worden als een "quasi-jurisdictioneel orgaan". Integendeel verzoeker werd verhoord en daarna werd een beslissing genomen. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd. Het volstaat niet dat iemand een verklaring kan afleggen om te kunnen spreken van hoorrecht. Het hoorrecht omvat de mededeling dat een indien een negatieve beslissing genomen zal worden de bestuurde uitgenodigd wordt om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Dat op die wijze een vorm van tegenspraak wordt gecreëerd die meer aanleunt bij een jurisdictioneel beroep.

Dat dit geenszins het geval is bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Verzoeker meent dat ook dat gelet op het feit dat huidige Vreemdelingenwet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat dergelijk onderzoek te voeren de initiële beslissing voorgenoemde artikelen schendt.

Dat ook de beginselen van het Europees procesrecht voortvloeiende uit art 47 van het Handvest en uit de rechtszaak van het Hof van Justitie zelf geschonden zijn.

Dat verzoeker dan ook bijkomende stukken zal neerleggen vergaard in de periode tussen de indiening van onderhavig verzoekschrift en dag waarop de zitting plaatsvindt.

Dat verzoeker eveneens verzoekt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie die als volgt luidt:

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

2.1.3. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt vooreerst als volgt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

2.1.4. Het hoofdargument van verzoekers betoog komt neer op de stelling dat zijn annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten

van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.1.5. De Raad merkt vooreerst op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St. Kamer 2005-2006. nr. 2479/001. 323).

De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, §2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte /juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, §58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

2.1.6. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat bij de annulatieprocedure de rechter “zich (zal) gebonden achten aan het oordeel van de Minister”, dat de Raad “binnen het kader van artikel 39/2 par. 2 eigenlijk niks (kan) doen” en “evenmin kan nagaan” of de feiten wel juist zijn geïnterpreteerd. De Raad merkt verder op dat verzoekers betoog theoretisch is aangezien hij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist. Met name dat de nieuwe gegevens geen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.1.7. Verzoekers betoog beperkt zich dan ook tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.7. Tenslotte dient in dit kader benadrukt dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM dat, zoals blijkt uit de bespreking hoger, een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist dat beschikbaar is zowel in rechte als in feite.

2.1.8. Verzoeker toont evenwel op geen enkele manier aan dat zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou geschonden zijn. Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.2. Verzoeker licht zijn tweede en laatste middel als volgt toe:

“1. Wat betreft de nieuwe elementen:

Verzoeker brengt nieuwe elementen aan die in de afgelopen asielprocedure niet konden worden aangebracht. Toen legde hij enkel 14 foto's voor.

Aan het einde van zijn vorige asielprocedure kwam hij pas in het bezit van de documenten die zijn vrees voor vervolging aantonen: hij legt niet alleen identiteitsdocumenten voor, maar ook documenten die zijn tewerkstelling bewijzen.

Gedaagde stelt in de bestreden beslissing echter dat “betrokkene bil zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt”.

Verzoeker ziet niet in hoe de documenten die hij neerlegde, geen nieuwe gegevens kunnen uitmaken. Nochtans is het CGVS zelf die de eerste asielaanvraag van verzoeker in essentie afwees omdat verzoeker geen enkel document neerlegde ter staving van zijn asielrelaas. Sterker nog, het CGVS wees er zelf op dat deze documenten wel degelijk van belang kunnen zijn:

“Ook nadat u door het CGVS de mogelijkheid werd geboden binnen de twee weken volgend op uw gehoor alsnog uw identiteitsdocumenten en deze van uw gezin over te maken bleef u in gebreke. (...) Zoals hierboven reeds aangegeven kon u geen enkel document neerleggen betreffende uw tewerkstelling op Bucca of bij CRG. Wat laatstgenoemd bedrijf betreft, zou u uw werkbadge, arbeidscontract, opleidingsattesten, een dankbrief van CRG en loon fiches bij uw vriend in Basra hebben achtergelaten. Opnieuw heeft u geen enkele inspanning geleverd om deze stukken te laten overkomen, of om uw andere vriend (die u binnenloodste in Bucca) aan te spreken om bijkomende stukken te kunnen voorleggen.”

Wanneer verzoeker dan bij zijn tweede asielaanvraag er uiteindelijk toch in geslaagd is zijn vriend te bereiken, blijken deze documenten ineens van totaal geen belang meer en worden ze niet eens weerhouden als nieuwe gegevens.

Voor zover als nodig wenst verzoeker er op te wijzen dat het niet evident was om contact op te nemen met zijn vriend. Hij deed er alles aan om de documenten zo snel als mogelijk te laten overkomen, maar met de nodige discretie om zijn familie en vriend niet in gevaar te brengen. Er kan hem dus geen gebrek aan medewerking worden verweten.

Daar komt nog bij dat het niet vanzelfsprekend is terug aan te kloppen bij zijn werkgever om alsnog een nieuw certificaat te bekomen: hij heeft ten slofte ontslag genomen door weg te vluchten.

Hoe dan ook staat het onomstootbaar vast dat verzoeker met deze reeks documenten wel degelijke nieuwe elementen aanreikt met betrekking tot de feiten en situaties die ernstige aanwijzingen uitmaken van zijn gegronde vrees voor vervolging.

2. Wat betreft de bewijswaarde van de documenten

Eerste gedaagde stelt dat “de bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kunnen worden toegekend, gelet op het feit dat het kopieën betreffen welke aldus gemakkelijk door knip-en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden”.

Met deze korte zin die een valse beschuldiging inhoudt van verzoeker, heeft gedaagde haar motiveringsplicht geschonden.

Het betreffen inderdaad kopieën van de originele stukken, doch de authenticiteit van de documenten blijkt uit het geheel van aangebrachte elementen, die aantonen dat verzoeker vervolgd wordt in Irak.

Het is niet vreemd dat niet de originele documenten werden verstuurd gelet op het risico dat ze verloren geraken door de lange afstand die de post moet overbruggen. Bovendien kan zo'n verzending al snel enkele maanden in beslag nemen.

Verzoeker zal hierna aantonen waarom deze documenten wel degelijk als bewijs kunnen dienen en onmogelijk het resultaat kunnen zijn van 'knip-en plakwerk'.

De 14 foto's die verzoeker voorlegt tonen verzoeker in zijn uniform en met collega's van CRG. Verzoeker zou zelfs niet weten hoe hij dergelijke foto's zou kunnen trukeren. Uit de foto's zou niet kunnen worden afgeleid wanneer en waar ze werden genomen en in welke hoedanigheid verzoeker er aanwezig was. Hoewel de foto's inderdaad niet gedateerd zijn, ziet men aan het uiterlijk van verzoeker dat de foto's niet meer dan enkele jaren geleden kunnen dateren. Bovendien draagt verzoeker op de foto's een uniform, zodat de foto's wel veel vertellen over de hoedanigheid waarin hij zich daar bevond. Dat men bovendien wel erg slinks moet zijn om ook al de nieuwe documenten perfect te vervalsen door middel van knip-en plakwerk.

Dat het certificaten van tewerkstelling werd ondertekend door de directeurs van KPR en CRG. Dat de documenten bovendien voorzien werden van een zegel en een stempel met de initialen.

Dat verzoeker ook een bedankingscertificaat voorlegt.

Dat verzoeker bovendien een gehandtekening verklaring voorlegt dd. 25.12.2011 van de administratieve manager van CRG. Deze bevestigt dat verzoeker als Static Guard Commander werkte voor CRG van 2

april tot 27 november 2010. Hij stelt zelfs dat hij verzoeker opnieuw zou aannemen mocht hij kunnen en zou hem aanraden aan andere werkgevers.

Op de bevestiging is er sprake van het Schlumberger project. Een eenvoudige check op het internet vertelt dat het gaat om een olie-project: "Schlumberger is part of a joint venture that has been awarded work on the Rumaila oilfield" (bron: reuters).

In een artikel van Wall Street Journal van 16 april 2010 leest men dat vooral Iraakse arbeidskrachten aanwerft om de veiligheid rond het project te garanderen:

"Schlumberger Gambles on Iraq Work. By RUSSELL GOLD

Schlumberger Ltd., the world's largest oilfield service company, has begun staffing an Iraqi business operation, one of the first such moves by a western energy company in decades. The company is finishing up work on a 40-acre compound near Basra. Earlier this month, several dozen employees moved and set up a mobile barracks, Schlumberger said. It expected to have 300 employees there by July and nearly double that by the end of the year. (...) Still, Mr. Gould warns that the security situation remains a principal concern and could deteriorate, leading to a drawback. (...) "We ask our personnel to work in remote and dangerous places, but we don't ask them to expose themselves to those sorts of dangers," Mr. Gould said. "There is a sort of moral pact, if you like. We will ensure that we are satisfied and they are satisfied with the security arrangements. (...) Another major challenge, says Mr. Gould, is finding enough workers. Schlumberger began hiring Iraqi college graduates in the final months of 2009, in an effort to build an Iraqi workforce. Schlumberger has a longstanding reputation for hiring locally in the 80 countries around the globe where it operates. Mr. Gould said that would be very important to convince Iraqis that developing the oilfields would benefit them. But Schlumberger has encountered a glitch: it is having trouble securing visas for its new hires to travel outside the country for training and orientation. Iraqi consultants say many Middle Eastern nations are reluctant to issue Iraqis visas, fearing that they will overstay their time."

Verzoeker was één van deze Iraakse arbeiders: hij volgde een veiligheidsopleiding bij de Kufan Group waar hij ook een certificaat van voorlegt.

Bovendien werkte hij voordien bij KBR en als havenbeambte, zodat hij inderdaad het perfecte profiel had.

Beide bedrijven hebben een toegankelijke website met een duidelijk contactpunt specifiek in Basra <http://www.controlrisks.com/ContactUs/SitePages/Middle%20East.aspx>

<http://www.kbr.com/About/Global-Presence/Middle-East/>

Voor als dit nog niet zou volstaan, wenst verzoeker op te merken dat een eenvoudig telefoontje met een collega bij CRG had volstaan om vast te stellen dat verzoeker wel degelijk de waarheid spreekt en zich niet heeft beziggehouden met het opstellen van valse foto's en/of documenten.

Schlumberger project: <http://feraljundi.com/551/iraq-schlumberger-oil-services-giant-builds-a-base-for-its-operations/>

Wat de enveloppe betreft: het mag dan wel niet uit de enveloppe blijken welke post er in zat, het feit dat verzoeker zelfs deze enveloppe voegt, wijst er op dat hij zich wel degelijk inspannt en zoveel mogelijk documenten wil aanreiken.

Ten slotte wordt de bewijswaarde van de identiteitsdocumenten van verzoeker en zijn echtgenote nergens in de bestreden beslissing betwist.

De documenten sluiten naadloos aan bij zijn asielrelaas en de voorgelegde foto's (eerste asielaanvraag), zodat alleen al daaruit de authenticiteit van de aangebrachte documenten blijkt.

Dit is niet gebeurd zodat de motiveringsplicht is geschonden.

(...)

Het verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Alvorens recht te doende over het verzoek tot beroep van de bestreden beslissing de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie;

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen".

"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat".

Vervolgens recht doende over het verzoek tot beroep van de bestreden beslissing met name weigering in overwegingname van erkenning als vluchteling de weigering van de subsidiaire bescherming, de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2.3. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State (cfr. onder meer RvS nr. 95.928, 30 mei 2001 en RvS nr. 130.935, 30 april 2004), aan artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie een directe werking dient te worden ontzegd daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervolledigen, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoeker op het eerste gezicht de rechtstreekse schending van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan inroepen.

2.2.4. Betreffende de vermeende schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in *de in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.2.5. Aangaande de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat hij nieuwe stukken heeft aangevoerd in het kader van zijn tweede asielerzoek, en dat deze stukken wel degelijk nieuwe zijn en verzoeker meent dat de authenticiteit van deze stukken niet kan betwist worden.

Artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

2.2.6. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2.7. Zoals blijkt uit de bovenvermelde wettelijke bepalingen dienen deze 'gegevens' vooreerst 'nieuw' te zijn, hetgeen betekent dat zij niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag, alsook dat ze betrekking moeten hebben op feiten of situaties die

zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en tenslotte dat ze relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput.

2.2.9. In het geval dat er wordt beslist dat er voor een vreemdeling effectief 'nieuwe gegevens' worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

2.2.10. In het geval dat er wordt beslist dat er geen 'nieuwe gegevens' worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2.11. Verzoeker kan *in casu* niet dienstig voorhouden dat de kopieën van de foto's authentiek zijn. De bewering als zou de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gehele ten onrechte tot het besluit is gekomen dat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht, wordt niet weerlegd aan de hand van plausibele argumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt overigens niet dat de documenten vals zijn, doch enkel dat deze relatief gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien worden de documenten niet ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. De gemachtigde diende na te gaan of de door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte elementen voldoen aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zonder dat de gemachtigde hierbij zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden. De Raad stelt vast dat het bestuur in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker toont niet aan dat hij heeft voldaan aan voornoemde vereisten van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, met name dat de door hem voorgelegde stukken aan die vereisten voldoen. De Raad wijst er in deze op dat zelfs indien aangenomen wordt dat verzoekers documenten en bijhorend relaas over diens job in Irak waarheidsgetrouw zijn, dit niet zonder meer impliceert dat hij een voldoende op zijn persoon individualiseerbare gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.13. De neergelegde documenten verwijzen naar het asielrelaas zoals verzoeker in zijn eerste asielprocedure heeft uiteengezet. Verzoeker baseert zich dus ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.2.14. De Belgische asielinstanties hebben reeds eerder geoordeeld over verzoekers relaas en geen geloof gehecht aan zijn verhaal wat betreft diens gegronde vrees voor vervolging. In verzoekers eerste asielaanvraag van 3 januari 2011 heeft het bestuur verzoekers volledige asielrelaas met inbegrip van alle stukken en diens verklaringen tijdens zijn asiel-interview, aan een ernstig en grondig onderzoek onderworpen. Doch op 9 september 2011 besliste de Commissaris-generaal om aan verzoeker de status van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze beslissing werd bovendien, in graad van beroep, bevestigd door deze Raad op 28 november 2011. Zodoende heeft de Belgische overheid, door middel van een gedegen onderzoek door de bevoegde asielinstanties, reeds een duidelijk oordeel te kennen gegeven aangaande de ‘gegronde vrees’ van verzoeker in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag alsook inzake de subsidiaire bescherming.

Het tweede en laatste middel is niet gegrond.

2.2.16. Wat betreft verzoekers vraag tot het stellen de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie, alvorens recht te doen:

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”.

“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat?”.

2.2.17. Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 2 juli 2008) blijkt dat de Raad wel degelijk over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een volwaardig administratief rechtscollege en voldoet aan eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

2.2.18. Ook het Europees Hof voor Justitie sprak zich overigens al eerder uit in die zin, in een gelijkaardige Luxemburgse zaak. (HvJ, Arrest Diouf, zaak C-69/10 van 28 juli 2011).

2.2.19. Behoudens een theoretische uiteenzetting geeft verzoeker overigens niet concreet aan welke elementen met betrekking tot zijn tweede asielaanvraag niet door de Raad onderzocht kunnen worden. Verzoeker werd ter terechtzitting bovendien de mogelijkheid geboden mondelinge toelichting te verschaffen bij het verzoekschrift en opmerkingen te formuleren in diens voorliggend verzoekschrift.

2.2.20. In verband met verzoekers tweede prejudiciële vraag wijst de Raad erop dat de verwerende partij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is, die geheel onafhankelijk is bij het nemen van zijn beslissingen en niet “de lidstaat” en deze vraag niet noodzakelijk is voor het oplossen van het voorliggend geschil.

2.2.21. Het antwoord op de prejudiciële vragen is dan ook niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Tenslotte is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State. De Raad gaat derhalve niet in op het verzoek een prejudiciële vraag te stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC